

II

TEMNÉ ROMANTICKÉ FANTASY

ENCHANTRA

KAYLIE SMITH

ENCHANTRA

KAYLIE SMITH

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu *Kaylie Smith: Enchantra* preložila Barbora Andrezálová.

Translation © 2025 by Barbora Andrezálová

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Kolačánová

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

Copyright © Kaylie Smith, 2025

All rights reserved.

Slovak edition © 2025 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín,
Slovensko

Webová stránka: zelenykocur.sk

Finalised cover design by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. using cover
artwork designed by Alexandra Purtan / Fenix Cover Designs

Grafická úprava: Design Amorandi

Návrh obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-57-4

EAN 9788069010574

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

*Pre odvážne duše, ktoré spálili mosty medzi sebou
a démonmi. A pre tých, ktorí sa stále snažia zapáliť
zápalku – počkáme na vás.*

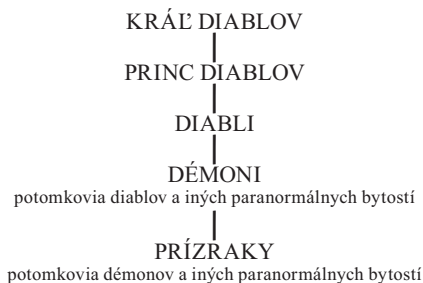
*A pre Deannu, Beccu a Night, ktoré mi pomohli zachovať
si prítomnosť, aby táto kniha mohla existovať. Vďaka, že
ste mi vždy zdvihli telefón.*

OBSAH A VAROVANIE

Toto dielo obsahuje explicitné sexuálne scény a scény, kde sa vyskytuje krv, smrť, drogy, nadmerné užívanie alkoholu, sebapoškodzovanie a pridávanie čarovných afrodisiák do nápojov bez vedomia a súhlasu ostatných. Podrobný rozpis tohto obsahu je dostupný na autorkinej webstránke.

www.kayliesmithbooks.com

HIERARCHIA PARANORMÁLNYCH BYTOSTÍ

ĎALŠIE NESMRTEĽNÉ PARANORMÁLNE BYTOSTI:

UPÍRI
METAMORFOVIA
FAMILIÁRI
DUCHOVIA

SMRTEĽNÉ PARANORMÁLNE BYTOSTI:

NEKROMANTI
JASNOVIDCI
BOSORKY
SPEKTRÁLI

KLASIFIKÁCIA PRÍZRAKOV

PRÍZRAKY TIEŇOV

Najbežnejší typ prízrakov. Vedia ovládať tieň a tiež sa na ne premeniť, aby sa mohli pohybovať veľkou rýchlosťou v temnote. Ich tieň majú liečiteľské schopnosti. Svoju mágiu si dobíjajú hlbokým spánkom.

PRÍZRAKY SVETLA

Dokážu ovládať svetlo i oheň a v niektorých prípadoch využiť svetlo na presun na dlhé vzdialenosti. Majú schopnosť rýchlo liečiť ostatných.

Svoju mágiu si dobíjajú zo slnka.

PRÍZRAKY KRVI

Dokážu ovládať krv. Dokážu tiež ovládať ostatných, ak im dajú trochu svojej krvi. Svoju mágiu si dobíjajú vysávaním energie z ostatných živých bytostí.

PRÍZRAKY PRÁZDNOSTY

Najzáčnejší druh prízrakov. Dokážu spraviť neviditeľnými seba aj ostatných a taktiež dokážu ovládať svetlo a tieň. Dokážu otvoriť portály medzi rôznymi miestami a lineárnymi rovinami a vo veľmi malých intervaloch vedú zastaviť čas, hoci ich to stojí množstvo energie.

„Som vonku s lampášmi, hľadám sa.“
Emily Dickinson

PROLÓG

TEMNOTA

Peklo bolo stvorené z víriacej temnoty a tajomstiev, rovnako ako muž pred ňou.

„Hnusíš sa mi,“ zasyčala, keď jej čierne úponky mágie, ktoré sa vinuli z jeho rúk, obopli zápästia a krk a pritlačili ju k stene labyrintu. Zmyselná energia, ktorá jej bzučala po pokožke, vždy keď bol tak blízko, ju prinútila zaťat zuby v snahe odolať návalu príťažlivosti, ktorý jej pomaly zahrieval žily. Naposledy, keď ju takto obklopovali jeho tiene, bolo medzi nimi oveľa menej oblečenia.

Sledujúc svoj tieň vykročil k nej a zastavil sa, až keď sa dotkli ich hrude.

„Láska. Nenávisť. Rovnaká vášeň, iné slová,“ povedal jej. „A ako ľahko a rýchlo sa tá hranica môže zotrieť, nemyslíš?“

„Nie,“ zasyčala. „Myslím, že pre mňa bude vždy úplne jasné, že ťa nenávidím.“

Pomaly sa sklonil, až sa jeho pery ocitli pri jej uchu, keď povedal: „Dokáž to.“

ZAČIATOK

ZNAMENIA

Prvý húf uvidela Genevieve Grimmová uprostred Ríma.

Vrany sa spočiatku objavovali z ničoho nič, jedna po druhej. Krákali v pozadí pri jej ranných prechádzkach do *pasticcerie*, ktorá sa stala jej obľúbeným miestom na raňajky. Ich koláčiky s džemom boli jednou z tých vecí, ktoré jej veľmi chýbali, keď opustila Rím, aby sa vrhla do neznáma.

Posledný týždeň si každé ráno balila a prebaľovala kufre v obavách, či si nevybrala nesprávne šaty alebo nezabudla svoj obľúbený parfum – prípadne iné veci, o ktorých si myslela, že by mohli urobiť ten najlepší prvý dojem. Popoludní skúmala mesto a snažila sa v priebehu niekoľkých dní navštíviť každú významnú pamiatku, aby jej sestra Ophelia nemala najmenšieho tušenia o tom, že sa odchýlila od ich dohodnutého plánu.

Alebo tak si to prinajmenšom ospravedlňovala.

V skutočnosti len otáľala. Myslela na to, že je možno chyba vkladať toľko nádejí do cudzinca, ktorý ani nevie,

že Genevieve existuje. Alebo že by mala počkať na jasné znamenie, kým zruší všetky starostlivo pripravené plány svojej sestry.

Bolo to pred niekoľkými dňami pri raňajkách v *pasticerii*, keď si prvýkrát všimla, že sa vrany správajú čudne. Jedna z tých malých šibaliiek ju pozorovala z rozkvitnutého ružového oleandra, zatiaľ čo Genevieve popíjala horúcu čokoládu pred cukrárňou a listovala v knihe – grimoári z Opheliinej zbierky, ktorý si potajomky strčila do kufra. Obzrela sa za vtákom a v jeho pohľade si všimla čosi príliš bystré. Čosi neprirodzené. Vôbec jej však nezišlo na um, že by mohlo ísť o dačo *nadprirodzené*.

Ani že by operence mohli byť znamením toho, čo ju čaká.

Na druhý deň sa však k prvej vrane pridala ďalšia. Krákali celý čas, čo kráčala na blší trh pri Porta Portese, a potom znova, keď sa vracala do domu, ktorý jej Ophelia prenajala na celý pobyt. Ešte v tú noc sa z dvojice stala trojica, ktorá jej dlho do noci klopała zobákmi na okno spálne.

Hoci bolo jasné, že na vtákoch niečo nesedí, Genevieve stále nebola pripravená čeliť svojmu podozreniu, prečo ju prenasledujú. Až po jej návšteve Kolosea, kde mala byť iba nerozoznateľnou tvárou v mori rovnakých, stereotypných turistov, už vrany nemohla ďalej ignorovať.

V ten deň sa obliekla čo najnenápadnejšie v nádeji, že tým odvráti ich neželanú pozornosť. Šaty mala z ružového šifónu, lem a rukávy rozkošne nariasené a zlatohnedé kučery si vyčesala do jednoduchého drdola. Netrápila sa s rukavičkami ani žiadnymi šperkmi – podobne ako ona aj vtáky mali až priveľmi rady lesklé veci. Jej úsilie bolo odmenené bezproblémovou cestou k starobylému amfiteátru. Kráčala pokojným krokom čoraz ďalej od domu

bez toho, aby zbadala jediného z operených darebákov. Dali jej pokoj aj vtedy, keď nasledovala sprievodcu po tejto nádhernej pamiatke.

Až keď slnko konečne kleslo pod obzor, svetlo sa zmenilo z teplého zlata na studené striebro. Genevieve spolu so zvyškom svojej skupiny vyšla von, a vtedy sa spustilo šialené krákanie. Na každej streche a pouličnej lampe sedela vrana, stovky koráľkových očí sa upierali priamo na jej tvár uprostred rušného davu. Ten obraz jej zrejme nikdy nevymizne z pamäti, rovnako ako dozvuky ostrého pálenia v pľúcach po tom, čo bežala dláždenými ulicami Ríma, zatiaľ čo ju vtáky naháňali za sprievodu šialeného krákania.

Hoci vrany lietali príliš nízko na to, aby sa cítila príjemne, a vyvolávali v dave okolo nej výkriky hrôzy, nespôsobili jej ani jediný škrabanček a nevytrhli ani jediný vlas. Prinášali len neodbytný pocit, že ju do čohosi tlačia.

Priala si dostať nejaké znamenie a veruže ho dostala.

„Pôjdem tam!“ zakričala na vtáky. „Potrebujem len trochu viac času!“

Zrazu boli až príliš blízko – ich krídla sa jej otierali o vlasy, chrbát, sukne – a čoraz rýchlejšie ju hnali k domu.

Prebehla po chodníku k svojim vchodovým dverám, nemotorne šmátrala po pozlátanom kľúči vo vrecku plášťa, zatiaľ čo sa vtáky znášali z oblohy smerom nadol a začali pristávať na okenných rímсах a balkóne. Strčila kľúč do zámky, a len čo začula cvaknutie, prekĺzla dnu a rozbehla sa ku schodom.

Hlavne že som si pýtala znamenie, karhala sa v duchu. Teraz to už nemôžem ďalej odkladať.

Otvorila krídlové dvere do svojej spálne a vyložila si kufor na posteľ. Vtom sa strhla, keď sa okenná tabuľa roz-

vibrovala pod vytrvalým dobaním dotieravého zobáka a výhľad zatienilo čierne perie.

Začala vyhadzovať šaty, sukne a spodnú bielizeň na posteľ a popritom si mrmlala: „Niekde to tu musí byť.“

Keď sa konečne dostala na dno kufra a vytiahla hľadaný predmet, dobanie utíchlo.

Bola to čierna obálka s vyrazeným zložitým filigránovým vzorom. Vírivé vzory boli potlačené trblietavou striebornou fóliou. Na voskovej pečati bol vyobrazený šľahúň s trňmi ozdobený divými ružami a bobuľami s veľkým písmenom S uprostred. V obálke bol zamatový pergamen, luxusnejší než akýkoľvek papier, ktorý kedy držala v rukách, a na ňom slová napísané elegantným rukopisom a sýtym zařírovým atramentom.

Len čo Genevieve list roztvorila, na pleciah sa jej usadila ťažoba. Znova sa pustila do čítania a cítila, ako sa jej pritom v žilách rozohrieva krv.

Recepcia panstva Enchantra

Najdrahšia Tessie,

príjmi moje najhlbšie ospravedlnenie, že mi trvalo tak dlho, kým som sa znovu ozval. Za posledné roky sa situácia mojej rodiny ešte viac skomplikovala a obávam sa, že som trochu stratil pojem o čase. Nebudem Ťa však nudiť podrobnosťami.

Viem, že je toho veľa, o čom sa musíme porozprávať, a to aj nad rámec obsahu Tvojich listov. Preto musím trvať na tom, aby sme to urobili osobne.

Potrebyem Ťi prejavit svoju najúprimnejšiu ľútosť nad tým, že to medzi nami ostalo tak, ako to ostalo, a že som sa s Tebou nepokúsil spojiť skôr. Veľmi rád by som napravil svoje chyby.

Prikladám aj malú pozornosť za tvoje cestovné výdavky. Prosím Ťa, aby si to nebrala ako charitu. Viem, aká si. Skrátka to ber tak, že mám toho viac, než by som kedy dokázal ja – alebo moja rodina – minúť. Je to najmenej, čo môžem ponúknuť za naše opätovné stretnutie. Viem, že sa blíži jarná rovnodennosť, ale musím naliehať, aby si nás navštívila ešte skôr, než nastane jej predvečer, keďže sa na chvíľku uvoľním od svojich povinností voči Knoxovi. Násťne priam požaduje Tvoju prítomnosť. Okrem toho, démonské bobule budú vtedy akurát zrelé.

Uvidíme sa čoskoro.

*Tvoj starý priateľ
Barrington Silver*

Keď doma otvorila list po prvý raz, všimla si, že sa atrament na niektorých miestach trochu rozpil, takže časti niektorých slov vyzerali hrubšie ako ostatné. Riadky na pozadí vytvárali až príliš známy tvar.

Vrana.

„Prekliate vtáky,“ zamrmala si.

Znamenie bolo teraz nad slnko jasnejšie – rovnako ako pocit, ktorý vyžaroval z pergamenu. Mierne vibrovanie tepla, ktoré sa za posledné mesiace naučila rozpoznávať. Mágia.

Viem, že sa blíži jarná rovnodennosť, ale musím naliehať, aby si nás navštívila ešte pred týmto večerom.

Genevieve mala pôvodne v úmysle odísť z Ríma dostatočne včas pred jarnou rovnodennosťou, ale pri všetkých tých problémoch a lákadlách mesta...

No radšej neskoro ako nikdy, však?

Pozvánku zastrčila späť medzi stránky svojho denníka a zavrela kufor. Bol čas.

Za jej chrbtom dosahovalo krákanie a ťobanie svoje crescendo. Zobáky narážali do sklenených výplní tak silno, že nechápala, ako je možné, že sa ešte nerozbili. Tlkot jej srdca sa zosynchronizoval so šialeným trepotom krídiel.

„Idem,“ zavrčala, keď stiahla kufor z postele. Bol taký ťažký, že ju takmer prevážil.

Keď sa však konečne otočila, pripravená odísť, vtáky boli preč.

PREDVEČER
JARNEJ
ROVNODENNOSTI

POZVÁNKA

Popoludňajšie svetlo prenikalo cez okno a zahaľovalo spací vozeň prvej triedy do očarujúceho zlatistého závoja.

Toskánska krajina mihajúca sa za sklom bola jedným z najúchvatnejších výhľadov, aké kedy videla. Genevieve ju sotva vnímala, pretože čím bola bližšie k cieľu, tým viac sa jej zmocňovala nervozita.

Posledný obedový vozík prehrkotal po úzkej chodbičke pred jej kupé. Cinkanie pohárov a tanierov pomaly zánikalo v diaľke. Netrpezlivo čakala na ďalšiu zastávku a popritom rytmicky klopkala nohou o zem.

Cesta talianskym vidiekom bola nepohodlná, vyčerpávajúca a čo bolo najhoršie, *nudná*. Najprv sa pokúšala čítať si knihy, čo mala so sebou, no hneď ako si potvrdila, že húf vrán, ktorý ju prenasleduje, je pravdepodobne dôsledkom nejakého zaklínadla, rýchlo ju to prestalo baviť.

Automaticky si pravickou chytila ľavú ruku, aby sa pohrala s prsteňom. Znovu si musela pripomenúť, že ho už nenosí. S rozčúleným povzdychom spustila obe ruky

späť do lona. Byť uväznená medzi tými štyrmi malými stenami bez jedinej zaujímavej duše, s ktorou by sa mohla porozprávať, to bola Genevievina verzia pekla. Akoby si toho neužila dosť, keď vyrastala v Grimmovskom sídle.

Kým jej zosnulá matka Tessie Grimmová cvičila svoju staršiu dcéru Opheliu v umení nekromantie a odovzdávala jej toto rodinné dedičstvo, Genevieve zostala odkázaná len na svoje plyšové zvieratá a bábiky, s ktorými sa mohla porozprávať. Trvalo jej roky, kým si uvedomila, že sa vlastne cíti nesmierne osamelo. Zanechalo to v nej neustálu potrebu byť v dave ľudí. Alebo v posteli niekoho iného.

Genevieve si zvykla skrývať vlastnú mágiu. Bála sa, že keď sa matka dozvie o jej moci, začne ju kontrolovať a chrániť pred svetom rovnako ako Ophie. Povedala si, že s výstredným svetom Tessie Grimmovej nechce mať nič spoločné. Potom, pred niekoľkými mesiacmi, jej matka zomrela a Ophelia prevzala dedičstvo ich rodiny. Nevzdala sa však v matkiných stopách. Rozhodla sa prijať svoj titul nekromantky tak, že sa stala akousi nahrávačkou problémov pre každú paranormálnu bytosť, ktorá sa odvtedy zjavila na prahu Grimmovského sídla – bosorky, duchov, upírov, *diablov* –, a Genevieve si vďaka tomu uvedomila, aká bola nesmierne naivná.

Skúsenosti z Phantasmy – pekelnéj súťaže, do ktorej sa spolu s Opheliou zapojili minulú jeseň – v nej podnietili túžbu dozvedieť sa čo najviac o týchto paranormálnych javoch. Samotná súťaž Genevieve nerobila ktovieaké starosti. Vedela, že vďaka svojej osobitej mágii – ktorú zdedila po jej a Opheliinom otcovi – sa ľahko vyhne všetkým fyzickým nebezpečenstvám a skúškam v Diablovom sídle. Dobré si však uvedomovala, že keby takúto mágiu

nemala, pravdepodobne by sa v súťaži neudržala ani jediný deň.

Genevieve mala veľa príležitostí zveriť sa Ophelii so svojou novoobjavenou túžbou učiť sa. Ibaže vždy keď sa o to pokúsila, uvedomila si, že si nedokáže priznať, aká bola hlúpa. Ako dlho utekala pred svojou rodinou aj pred sebou samou.

A nebola ani pripravená priznať si ten *najväčší* dôvod, prečo prestala opovrhovať paranormálnymi javmi. Už sa nesnažila získať si náklonnosť muža, ktorý ju nikdy nemiloval...

Nad hlavou sa jej ozval zvuk píšťalky, ktorý preťal jej myšlienky a oznámil, že vlak čoskoro dorazí do ďalšej zastávky – Florencie. Po nej bude nasledovať jej konečný cieľ.

Genevievin odraz v okne ožil.

Bola už tak blízko. Tak blízko k objaveniu ďalšej rodiny, ako bola tá jej.

Siahla do vrečka pláštá a vytiahla fotografiu. Našla ju v matkinej izbe, schovanú spolu s ďalšími pamiatkami zo života, ktorý viedla Tessie Grimmová, kým sa usadila v New Orleanse. Zo života, o ktorom ani Ophelia nič nevedela.

Na snímke v sépiových farbách stál vedľa Tessie Grimmovej nejaký muž. Ruku mal prehodenú okolo jej pliec spôsobom, z ktorého bolo zrejmé, že sa spolu cítia príjemne. Genevievinu pozornosť však vždy najviac upútali rovnaké medailóny v tvare srdca, ktoré im viseli na krku.

Od chvíle, keď našla tú fotografiu, neustále si kládla tie isté otázky. Vedela, že matkin medailón súvisí s jej rodinnou líniou. Bolo odjakživa jasné, že po matkinej smrti prejde do rúk Ophelie. Bol aj muž na obrázku nekromant? Mal deti? Bolo niektoré z nich ako ona?

Jej zvedavosť v priebehu rokov rástla, až do chvíle, keď jej už nedokázala odolať.

Obrátila fotografiu v rukách a prečítala si mená na zadnej strane, ktoré boli napísané elegantným rukopisom jej matky.

Barrington Silver a Tessie Grimmová.

Parná písťala zapískala druhýkrát a Genevieve si strčila fotografiu hlboko do vrečka plášťa. Rytmický klepot kolies po koľajniciach postupne slabol. Blížili sa k ďalšej stanici. Keď začal hukot lokomotívy pomaly utíchať, postavila sa, aby si pozbierala veci.

Napriek pokynu v pozvánke, aby navštívila Enchantru skôr než v predvečer rovnodennosti, nevedela si predstaviť, že by ju pán Silver odmietol. Po prvé preto, s akou vervou odkaz napísal – pri niektorých ťahoch takmer prederavil papier. A po druhé preto, že keby sa s ňou odmietol rozprávať po tom, čo ju tak mučil tým vraním kúzlom, mohla by byť v pokušení zavraždiť ho. Možno to od nej nebolo celkom fér. Napokon, pozvánka bola adresovaná jej matke, takže by ju po správnosti ani nemala otvoriť. Nehovoriac o pocite viny z toho, že mesiace pred matkinou smrťou iniciovala korešpondenciu s pánom Silverom v nádeji, že ich znovu spojí, aby dostala presne takéto pozvanie. Poslala šesť listov a každý z nich podpísala menom Tessie Grimmovej. Keď však konečne dostala odpoveď, jej matka už bola preč...

Z myšlienok ju vytrhlo rýchle klopanie na dvere jej kupé.

„Slečna Grimmová,“ oslovil ju zdvorilo sprievodca s výrazným talianskym prízvukom a srdečným hlasom. Mal husté tmavohnedé vlasy a mladistvú tvár. Počas cesty sa spolu krátko porozprávali, čo bolo príjemné spštenie neznesiteľnej samoty. „Prajete si, aby som vám zabalil jedlo na cestu?“

Genevieve pokrútila hlavou. Bola príliš vzrušená na to, aby jedla. „Nie, ďakujem, Luca. Keby ste mi však mohli pomôcť s jedným z mojich kufrov, veľmi by som to ocenila.“

Luca krátko prikývol. „Samozrejme, slečna Grimmo-
vá.“

Vošiel do kupé, aby vzal ten väčší z dvoch kufrov, vyšiel s ním na chodbu a počkal ju, aby ho nasledovala. Neobťažovala sa ani len obzrieť, tak veľmi sa tešila, že ide von z tej zatuchnutej malej kutice. Nasledovala Lucu úzkou chodbičkou s úľavou, že sa konečne pohne ďalej. Ako kráčali, bokom narazila do kufra, ten vrazil do steny a hánky sa jej bolestivo pritlačili o drevené obloženie. Ak ju na tomto kontinente niečo iritovalo, tak presne to, že pre jej oblé krivky a priestor, ktorý zaberala, bolo všetko príliš malé.

Obzrela sa ponad plece, či je vzduch čistý, a uvoľnila malú časť svojej mágie cez ľavú pažu až do kufra v ruke, čím ho – spolu so svojou päšťou – prinútila zmiznúť.

Keď sa s Lucom konečne dostali do prednej časti vlaku, premenila ruku a batožinu späť do pevnej hmoty, prv než by si hlúčik cestujúcich a zamestnancov všimol čokoľvek zvláštne. Dvere vlaku sa s jemným zasyčaním otvorili na rušnú stanicu uprostred očarujúceho mesta. Farebné módne odevy a kvetinová vôňa vznášajúca sa vo vzduchu boli napriek náhle zamračenej oblohe zreteľným znakom jari. Svieži vánok jej prudko oviaľ pokožku a Genevieve si uvedomila, aké odlišné je toto ročné obdobie od toho, na čo bola zvyknutá doma. Všetko bolo akési živšie, žiarivejšie.

Nechala Lucu vystúpiť na vetrom ošľahaný perón, podala mu druhý kufor a dovolila mu, aby jej pomohol von z vlaku. Keď z pozláteneho puzdra zaveseného pod pláš-

ťom vytiahla zväzok úplne nových bankoviek, mierne sa uklonil.

Len čo mu do dlane vtisla prepitné, na tvári sa mu rozťahol vrúcny úsmev. „Bolo mi potešením spoznať vás, slečna Grimmová. Vaša inšpiratívna spoločnosť mi bude chýbať.“

„To mi je nesmierne ľúto,“ odvetila mu úprimne a zohla sa po kufre, pripravená vyraziť ďalej. „Snažte sa neupadnúť do príliš hlbokkej depresie z mojej citelnej neprítomnosti vo vašom živote.“

Veselo sa zasmial a Genevieve sa vybrala pomedzi roztrúsených cestujúcich k radu mužov v bezchybných uniformách, ktorí stáli pri vchode do stanice. S predstieraným obdivom si každého jedného premerala a čakala, ktorý sa chytí.

Ako prvý sa zlomil muž v stredných rokoch s hustou bradou a hrčovitou paličkou.

„*Hai bisogno di un passaggio, bella ragazza?*“ spýtal sa.

„Prepáčte,“ odvetila Genevieve. „Neviem veľmi po taliansky. Nehovoríte náhodou po anglicky?“

„Anglicky nie,“ pokrútil hlavou. Potom zdvihol palicu a ukázal na ďalšieho kočiša o kúsok vľavo. „Morello.“

„Grazie,“ poďakovala sa a rýchlo vykročila k druhému mužovi.

Tento bol pekný, len o rok či dva starší ako ona, s tmavými, dozadu začesanými vlasmi a orieškovými očami, ktoré sa pri úsmeve zaleskli. Ako aj teraz, keď sa k nemu priblížila.

„Vy ste Morello?“ overila si a obdarila ho lichotivým úsmevom.

„Som,“ odvetil. „Ako vám môžem pomôcť?“

Položila mu batožinu k nohám. „Idem do jedného domu, ktorý sa nachádza niekoľko kilometrov za mestom.

Mám mapu so všetkými údajmi.“ Vytiahla ručne kreslenú mapu, ktorú tiež ukradla z matkiných vecí, a ukázala mu ju. Zahryzol si do pery a na chvíľu jej napadlo, že možno nerozumie jej miernemu prízvuku. Keď však presunul pohľad doprava k otcovi a synovi, ktorí sa objímali na rozlúčku, uvedomila si, že chvíľu zvažuje jej otázku.

Vtom sa im nad hlavami ozval vresk.

Genevieve zdvihla hlavu k oblohe a zbadala trojicu vrán, ktoré nad ňou krúžili.

Snažím sa! chcela na ne zakričať.

Odtrhla pohľad od vtákov a odkašľala si, aby získala Morellovu pozornosť, pričom si dala záležať na tom, aby z jej ďalších slov priam kvapkal ten povestný sladký a zvodný južanský tón, ktorý vždy hypnotizoval všetkých mužov, na ktorých sa zamerala.

„Sľubujem, že vám dám slušné prepitné,“ povedala mu. „Je to asi trochu ďalej, než ste zvyknutý jazdiť, no bola by som vám nesmierne vďačná, keby ste mi vyšli v ústrety.“

Jeho iskrivé orieškové oči sa pri jej prosebnom výraze rozšírili a Genevieve hneď vedela, že sa jej to aj tentoraz podarí.

Rázne prikývol a zohol sa po jej kufre. Popritom sa jej pozrel na ruku, zjavne kontroloval, či na nej nemá prsteň. „Žiadny problém, slečna...?“

„Grimmová,“ odvetila.

„Slečna Grimmová,“ zopakoval. „Tadiaľto.“

Ubehli takmer tri hodiny, kým koč konečne odbočil na dlhú, kľukatú príjazdovú cestu k sídlu Barringtona Silvera. Genevieve odhrnula zamatovú záclonu zakrývajúcu okno a vykukla von, aby si prezrela romantickú krajinu,

ktorá sa rozprestierala okolo nej. Vtáky naďalej poletovali v tesnej blízkosti, sprevádzajúc ju po oblohe, ktorá bola oveľa jasnejšia než na stanici.

Aspoň že sú teraz ticho, pomyslela si, keď jej pohľad klesol späť k horizontu.

Po vidieckych kopčekoch sa ako na maliarovom plátne vinul malebný vinohrad. Rady vyviazaného viniča sa tiahli po starostlivo upravených poliach. Kvitnúce stromy kde-tu pridávali farebné škvrny, zatiaľ čo im zlatisté slnko prečesávalo konáre. Po chvíľke jazdy po príjazdovej ceste sa pred nimi objavila mohutná brána. Ozdobné detaily striebřitého kovania boli také komplikované a spleťté, že takmer zakrývali názov sídla.

Enchantra.

Koč sa zastavil, keď na ňu Morello zmätene zavolať. Krátko nato otvoril dvere a znepokojene sa na ňu pozrel.

„Slečna Grimmová, obávam sa, že vo vašich cestovných pokynoch bola chyba.“

Zdvihla obočie. „Prečo?“

Kývol hlavou a štrk pod jeho topánkami zavržďal, keď spravil krok vpred, aby jej pomohol vystúpiť.

O chvíľu už stáli pred postriebrenou bránou. Pohľadom si premerala trnité liany prepletené medzi oceľovými mrežami a prižmúřila oči na podivné fialové bobule, ktoré sa drali cez medzery medzi nimi a padali na zem pri ich nohách.

Ešte raz vytiahla z vrečka pozvánku a Morello ju pri tom zvedavo sledoval. Bolo to tak, ako si myslela. Liany a bobule vyzerali presne ako tie, ktoré boli vyrazené na voskovej pečati.

„Toto je určite to správne miesto,“ potvrdila si.

Morello prehodil pohľad z obálky na panstvo za bránou. „Ale...“

A mal pravdu. Rozhodne tam bolo *ale*.

Kam až jej oko dovidelo, nebolo za bránou nič iné ako rozľahlé, prázdne pole.